

ПРОМІНЬ

Добра в світі той не має,
Чужим здавсь на ласку —
Хто як слід не пильнує
Свого обовязку....

С. М. Д.

"ПРОМІНЬ"

Одинокий ілюстрований журнал для української молодіжі в Канаді і Західних Державах.

Виходить щомісячно кожного 25

Редакція
С. М. Дорожук та

О. Т. Даркович

623 Selkirk Ave.

Winnipeg, Manitoba, Canada

Річна передплата в Канаді виносить \$1.50
Поза межами Канади 1.75

"PROMIN"

The only illustrated Ukrainian Magazine for children in Canada and United States.
Published on the 25th. of each month by

S. M. Borochuk and

O. T. Darcovich

Promin' Printing Co.,

623 Selkirk Ave.

Winnipeg, Manitoba

Subscription per year in
Canada \$1.50
Abroad \$1.75

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Українські діти є дуже занедбані. На 300.000 Українців в Канаді і на міліон в Америці, — українська молодіж не має свого часопису, — коли в других народів ся справа стоіть на першім місці. Другі народи бачуть ясно, що, яке виховання дітей — такий буде з них народ. До доброго виховання по-трібно добрих чинників. І власне таким дорогоцінним чинником є журнал для молодіжі. Молодіж мусить мати щось рідного і доброго до читання; 2) мусить щось любити і чимось дорожити; 3) мусить мати над чимось думати, розважати і скріпляти свої умові сили; 4) мусить чимсь цікавитись і виробляти свій талан; 5) мусить жити для добра і слави свого народу; 6) мусить мати свій власний дорожовказ. Сим дорожовка зом і необхідним вихователем молодіжи буде її власний журнал, "ПРОМІНЬ".

Не оставаймося по заду других народів. Потребуємо про укр. молодіж і даймо її те без чого вона жити між другими в світі не може. Глядіть, щоб кожда українська дитина мала "ПРОМІНЬ" в руках! Гідне діло варто поперта кожного Українця.

Видавництво "ПРОМІНЬ" має свою власну пресу—друкарню і витревалих народних робітників, і се дає запоруку, що журнал при щирій помочі українського загалу ме стало виходити.

Прикладайте передплату сейчас. — приєднуйте як найбільше нових передплатників і причиніться до найбільше просвітного діла. Се є обовязок кожного Українця.

Передплату шліть на адресу:

"PROMIN" 623 Selkirk Ave., Winnipeg, Manitoba

Рік І.

Марець. 1927.

Число 3.

На Спомин Тараса Шевченка (в 66 роковини смерти поета)

Затих! Нема соловейка!
Давно не співає,
Але пісня його досі
По світі лунає.

І лунати-ме та пісня,
Поки сонце сяє,
Поки місяць біолиций
З зіроньками гуляє.

Не затихне та не й може,
Бо то сяятий голос;
Буде лунати, поки жито
Викидає колос.

Поки ростуть, зеленіють
Діброви та квіти,
Поки будуть на світ Божий
Родитися діти.

Твоя пісня по вік не вмре,
А буде лунати:
Будуть старі говорити,
Діти лепетати.

Не забулють і правнуки,
Тебе, соловейку,
Як ти вік свій не забував
Україну-Неньку...

Хто про неї, як ти колись,
Тенер заспіває?
Хто ту долю і недолю
Людям пригадає?

Що е мова у нас рідна,
Що е рідна мати,
І як неньку ми повинні
Свою поважати.

Ти єдиний так голосно
Співав Україні,
Ти єдиний так сумував
На скелях руїни!

Ти воскресив людям пам'ять
Про тих, що вмирали,
І за волю й за неволю
Голови складали.

Я не скажу: Вічна пам'ять
Тобі! хотіть не має
Давно тебе вже на світі,
Так ім'я витає.

А як ім'я живе з нами,
То й ти не вмираеш;
Ти по світі як і перше
І досі співаеш.

Співай, Батьку, соловейку!
Поки сонце сяє,
Поки місяць блолицій
По небі гуляє....

Щасливий ти! Твоє ім'я
Живе не вмирає:
Твої діла, добра слава
Між людьми витає.

Щасливий ти, що повсюди
Тебе й діти знають,
Твоє ім'я як святого
Люди споминають.

П. Сич.

Будеш, Батьку панувати
Поки живуть люди;
Поки сонце з неба сяє,
Тебе не забудуть!...

ТАРАС ШЕВЧЕНКО родився 9-го марта, 1814-го року, в селі Моринцях, в Київщині, на Україні.
Помер 26-го лютого, 1861-ім році в Петербурзі.

Т. Шевченко

Зазив до братньої любови.

• Обніміте, брати мої
Найменшого брата:
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати!

І світ ясний, невечерній
Тихенько висяє...
Обніміться, брати мої,
Молю вас, благаю!

Т. Шевченко

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

(В 66-ті роковини смерти поета.)

Тарас Шевченко, найбільший поет України, родився дні 9. марта, 1814 року, в селі Моринцях, Київської губернії, на Україні.

Його батько Григорій був селянином — господарем. Тарасів діл був шевцем, і від того діда ціла родина стала зватися Шевченками, хоч дід називався Грушівський.

Родичі Шевченка були кріпаками, то є підданими, що робили папшину, котру в Росії скасовано аж 1861 року.

Коли Тарасови було п'ятнадцять року, то родичі його переселилися до другого села, яке звалося Кирилівкою. В тім селі Тарас прожив своє літнє літа. Свою маму Тарас дуже любив і нераз згадував її в своїх поезіях. Однак не довго нею тішився. Коли мав дев'ять літ, мати померла, а батько оженився другий раз і від того часу почалося в Тараса горе. Він був веселої і живої вдачі, часто передирається з дітьми мачухи, за що мачуха дуже не злюбила Тараса і часто побивала його.

Батько Тараса, що бачив у хаті незгоду, постановив вислати хлопчину між люде, і дав його до дяка Богорського на науку. Таким способом навчився Тарас читати. Але в два роки по смерти матери помер Тарасови й батько. Тепер став Тарас круглою сиротою; жилося йому ще гірше як досі. В дяківській школі мусів терпіти нераз тяжкі побої, а до дому не мав чого вертати. Однак Тарасови йшла наука скоро і він незабаром вивчив цілу книжку, що називалася "Псалтир," та став в тім селі піддячим. Тарас мав дзвінкий та хороший голос, то й люде почали його любити.

Та недовго так було.

Тарас мав з малку охоту до малярства. Отже, коли йому минуло 13 літ, він опустив Богорського і пішов до села Лисянки, щоби в тамошнього маляра вчитися малярства. Але сей маляр нагадував своїм поведіннем дяка Богорського, то-ж Тарас, перебувши в нього три дні, покинув його і пішов в село Тарасівку до другого маляра. Однак маляр не приймив його, бо сказав, що в Тараса нема здібностей ні до чого. Так ходив Тарас з села до села, шукаючи учителя, аж вкінці забрали його до двора, де став кухарським помічником а відтак лъокаєм.

Тарасів пан звався Енгельгардт. Се був чоловік рухливий; часто їздив по великих містах Росії, то до Київа, то до Вільнії або до Петербурга, столиці Росії, і звичайно брав з собою Тараса. В часі тих мандрівок вправляється Тарас що-раз більше в рисованню і як тільки міг де-небудь який образ собі придбати, старався вірно його відрисувати. При одній такій пробі застав його пан, а побачивши, що в Шевченка є талант до малярства, подумав собі, що може мати з него велику користь, бо коли Тарас навчиться малювати, то буде для нього богато грошей заробляти. Тому пан дав його на nauку до одного маляра в Петербурзі. Там пізнався Шевченко зі своїм земляком, Сошенком, Українцем, також малярем. Сошенко полюбив Тараса і широко ним займався. Давав йому читати книжки, познакомлював його з іншими Українцями, що жили в Петербурзі, й у всякій пригоді подавав йому раду. Ті знакомі Шевченка, побачивши, що в нього є великий талант, порадилися і 1838 року купили йому в його пана волю за 2,500 рублів.

Тарас, увільнений з кріпацтва, став ходити на nauку малярства до найвищої школи штук в Петербурзі, та почав писати поезії, виспівуючи в них долю свого народу. Вже два роки по його визволенню вийшов перший збірник його поезій під заголовком "Кобзар." Від того часу стали Шевченка називати Кобзарем та й досі його тим іменем величають.

Скінчивши малярську школу, вернув Шевченко на Україну. В Київі познакомився з молодими Українцями, що заложили були для просвіти свого народу тайне товариство св. Кирила

Тарас мав з малку охоту до малярства. Отже, коли йому минуло 13 літ, він опустив Богорського і пішов до села Лисянки, щоби в тамошнього маляря вчитися малярства. Але сей маляр нагадував своїм поведіннем дяка Богорського, то-ж Тарас, перебувши в нього три дні, покинув його і пішов в село Тарасівку до другого маляря. Однак маляр не приймив його, бо сказав, що в Тараса нема здібностей ні до чого. Так ходив Тарас з села до села, шукаючи учителя, аж вкінці забрали його до двора, де став кухарським помічником а відтак лъокаем.

Тарасів пан звався Енгельгардт. Се був чоловік рухливий; часто їздив по великих містах Росії, то до Київа, то до Вільна або до Петербурга, столиці Росії, і звичайно брав з собою Тараса. В часі тих мандрівок вправлявся Тарас що-раз більше в рисованню і як тільки міг де-небудь який образ собі придбати, старався вірно його відрисувати. При одній такій пробі застав його лан, а побачивши, що в Шевченка є талант до малярства, подумав собі, що може мати з него велику користь, бо коли Тарас навчиться малювати, то буде для нього богато грошей заробляти. Тому пан дав його на nauку до одного маляря в Петербурзі. Там пізнався Шевченко зі своїм земляком, Сошенком, Українцем, також малярем. Сошенко полюбив Тараса і широ ним займався. Давав йому читати книжки, познакомлював його з іншими Українцями, що жили в Петербурзі, й у всякій пригоді подавав йому раду. Ті знакомі Шевченка, побачивши, що в нього є великий талант, порадилися і 1838 року купили йому в його пана волю за 2,500 рублів.

Тарас, увільнений з кріпацтва, став ходити на nauку малярства до найвищої школи штук в Петербурзі, та почав писати поезії, виспівуючи в них долю свого народу. Вже два роки по його визволенню вийшов перший збірник його поезій під заголовком "Кобзар." Від того часу стали Шевченка називати Кобзарем та й досі його тим іменем величають.

Скінчивши малярську школу, вернув Шевченко на Україну. В Київі познакомився з молодими Українцями, що заложили були для просвіти свого народу тайне товариство св. Кирила

і Методія. Тарас не належав до сего товариства, але ходив на наради та читав там свої вірші. Однак віскорі дізналася про товариство російська поліція, повязнила всіх тих людей, що сходилися в сім товаристві, а відтак позасуджувано їх на вязниці або позасилано в далекі міста Росії. Шевченка також засуджено служити у війську далеко від рідної землі, а до того заборонено йому малювати, писати й читати. Ізк жив нещасний Тарас десять літ в тяжкій неволі. Аж коли помер цар Микола, що засудив Шевченка, а настав його син Олександер II, то аж тоді увільнено нашого поета і дозволено йому вернутися до краю, спершу до Петербурга, а відтак і на Україну. Та хоч як тішився Шевченко волею, не довго нею радувався. Військова служба так знищила його здоров'є, що він по п'ятьох літах помер в Петербурзі, а саме 26. лютого, 1861 року, в 47-ім році свого життя. Нещасний не діждався й того, чого все надіявся, чого все у Бога просив, а то: знесення панщини. Знесення панщини (кріпацтва) оголошено вже по смерти Шевченка.

Могила Тараса Шевченка.

Шевченко казав себе похоронити на Україні, тож по його смерті перевезено тіло поета до рідного краю й похоронено його коло міста Канева, над рікою Дніпром. На високо висипаній могилі стоїть великий, здалека видний хрест, а люди, що почитаюти пам'ять того великого чоловіка, з'їжджаються з усіх сторін України, щоби віддати честь його тлінним мощам.

Тарас Шевченко є найбільший наш поет. Найбільший він особливо тому, що зі всіх його поезій віде любов до правди, до свого бідного народу й до свого нещасного краю. Свій бідний, закріпощений народ любив Тарас цілим серцем, відчував його недолю та плакав над нею у своїх віршах. Ось що пише він про селянську долю на тодішній Україні в одній зі своїх поезій:

Якось недавно*) довелось
Мені заїхати на Вікрайну,
У те найкраще село,
У те, де мати повивала
Мене малого, і в ночі**)
На свічку Божу заробляла.

— — — — — — — —

Аж страх погано
У тім хорошому селі:
Чорнійше чорної землі
Блукають люде...
Село неначе погоріло,
Неначе люде подуріли, —
Німі на панщину їдуть
І діточок своїх ведуть...

I не в однім оттім селі,
А скрізь на славній Україні
Людей у ярма запрягли...

*) Се було 1859 року, коли Шевченкови дозволено поїхати з Петербурга в вітчину.

**) Заробляла вночі, бо в день панщину робила.

Найбільше боліло Шевченка те, що він на сю людську недолю не міг нічого помогти, бо пише:

Погано дуже, страх погано
В отсій пустині стропадать;
А ще поганше на Вкраїні
Дивитись, плакати і — мовчати.

Не міг сього стерпіти Тарас і тому, як сам каже, заплакав і поїхав назад на чужину.

Найторячійша любов проявлялася в Шевченка до своєї вітчини. Свою Україну він любив над усе в світі, заєдно з нею тужив і називав її в своїх поезіях любою, милою, славною Україною, або мамою. Він і пише в однім місці:

Я так її, я так люблю
Мою Україну убогу, —
За неї душу погублю.

На цілім світі не було для Шевченка нічого кращого над Україну і тому пише єн:

Здається кращого немає
Нічого в Бога, як Дніпро,
Ta наша славна Україна...

Нехай же ся горяча любов нашого славного Кобзаря до своєї вітчини буде для вас, українські діточки в Канаді, заповітом, і нехай через ціле життя стане вам в памяті його поклик:

Свою Україну любіть!
Любіть її во время лютє,
В останнюю тяжку мінуту
За неї Господа моліть!

Богато з вас, діточки, знає, а може й неодно з вас деклямувало отсей вірш Шевченка:

Учітесь, брати мої,
Думайте, читайте,
І чужого научайтесь
І свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Чужі люди щураються,
В хату не пускають.

Значить, щоб сповнити сей поклик Шевченка, ви зловимі вчитися не лише англійської, але також й української мови, ходити до української Рідної Школи, передплачувати і читати бодай одну українську діточку газетку, а коли се зробите, то тим збудуєте Шевченкови нерукотворний пам'ятник, виконаете його заповіт, і Дух Шевченка все буде з вами.

М. К.—а.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО ПРИЯТЕЛЕМ ДІТВОРИ

Ледви чи знайдесь хоч один такий між вами, любі діти, котрий не читав би гарних віршів Тараса Шевченка, котрий не знов би дещо про життє і діяльність нашого найбільшого поета, про заслуги сього незабутнього Кобзаря України, що заєдно накликував нас до науки словами:

Учітесь, брати мої,
Думайте, читайте!

Мені здається, що в нас нема такої дитини, я певний, що в нас всі діти знають Шевченка, люблять його і величають.

Та щоб ви не позабули і на будуче про "апостола долі і волі народньої," то "Промінь" в 66-ті роковини смерти Шевченка*) пригадає вам про нього, та при тій нагоді розкаже вам про велику любов Тараса до дітей, яку він сповістив у своїх пречудних віршах. Ось послухайте:

Коли в році 1845 Шевченко проживав на Україні в місті Київі, займаючись мальстрвом та рисованням картин з видами

старинностей, приключилось йому ось что: Якось зайдов Тарас Шевченко до старих Золотих Воріт**), та став рисувати і то довго; коли дивиться — а з поміж румовищ, десь з рова виринула постать маленької трілітньої дівчинки, що мабуть случайно заблукалася. Шевченко побачивши заплакану дитину, підбіг до неї, а що дуже любив діти, то взяв за рученьку, повів до місця, де сам перед тим сидів, посадив коло себе на землі, а сам став їй робити ріжні забавки, граючись з нею так довго, поки не вийшла зажурена ненька і не забрала дочку домів.

Часом любив Шевченко зайди мій гурток дітей на вулиці і там сяде поміж ними і подружившись, стане розказувати де-шо — чи то байку, чи таки історію, або бувало стане робити їм забавки і сопілки і співає враз з ними. А вже найбільше любили діти прислухуватися, як бувало “дядько Тарас” стане розказувати про давнину, про козаків, гетьманів, про Січ та Гайдамаків — звичайно дітям невідомі, а се тим:

“Щоб і діти знали внукам розказати”
про те що діялось, та

“Зашо Україна наша стала гинуть,
Зашо її діти в кайданах мовчат?”

Розуміється, що малі слухачі, заслухані, уважають лильно на кожне слово Шевченка, при чім не одно зітхне, про щось поспитає і слухає дальше, а на кінці всі загомоняють, враз заговорять кажучи: “Яка то гарна казка!” А Шевченко пояснює їм, що то не казка, але таки дійсна правда, колишня славна бувальщина. А тоді діти посуміють і задумаються над сим, про що говорилось і так повертають у хату.

Не знати тільки, чи й ви, читачі, так само любите після чогось призадуматись?

Бувало часом стане Тарас з дітьми співати ріжні українські пісні, яких знов чимало і так грається цілими годинами, кажучи: “Коли кого люблять діти, той — значиться — ще не зовсім поганий чоловік.”

ченко освітив з заду ті букви ріжноцвітними вогнями, через що все те вийшло як зачароване, огнiste і дивне. Очевидно, що Натя нагородила "дядька" поцілуями за таку дивну несподіванку, а на сей день не забула по вік. Не позабув і Шевченко ніколи Наті і як його випустили на волю, то нераз бувало лише у листах до її родичів:

"Зі цілої душі цілую мою 'внучку' Натю". Або іншим разом, коли післав їм свій портрет, нарисований сепією, пише на тім дарунку власноруч: "Милій внучці Наті на память від дядька Тараса Шевченка." Тому, коли Натя стала в літах, то списала все те, про "дядька" Тараса і видала свої спомини по російськи під заголовком: "Воспоминання Наті о дяде Тарасе" (по нашому: "Спомини Наті про дядька Тараса").

Як бачите з усього розказаного, то видно, що поет наш дуже любив дітей, так любив, як батько, як ненька, — був їм приятелем і батьком.

Не диво отже, що думаючи про вас, діти, Шевченко в своїх віршах про вас згадує, зовучи вас: синами, братами, другами та квітами. Він у своїх віршах Господа за вас молить, про кращу долю благає, бо сам її з роду, з віку не зазнав. Він Бога молить:

"Щоб не приспав моїх діток,"

що значить:

"Благословив моїх діток."

Іншим разом знов сумує, журиться і плаче, кажучи:

"По селях плачуть малі діти":

а то тому, що

"Україна, знай, горить,"

а людей?

"Людей у ярма запрягли...

Діти гинуть, гинуть, гинуть

У ярмах лицарськії сини."

А вже найбільше піклується Шевченко сиротами, про них він все з жалем говорить. Шевченко то справдішній сирітський батько!

Майже в кожнім вірші Шевченко прирівнює все до дітей: думи називає дітьми, квіти — дітьми, все що гарне і добре у Шевченка похоже на дитину. А заедно наділяє Шевченко дітей такими гарними словами, як:

“Щирі діти, добрі, милі, любі, праведні, викохані, красні, малі, чорнобриві, кароокі” і т. п.

Ах, які ж се солодкі слова, котрими Шевченко дітству наділяє, немов ненька ласощами. А так говорити може тільки той, хто справді вас щиро любить. Тож і ви, діточки, повинні його любити, шанувати, та сповнити його волю і бажання.

Пояснення: — 66-ті роковини смерти поета, значить, що вже минуло 66 літ, як Шевченко помер, а ми, щоб не забути його, святкуємо що року ламяť нашого найбільшого співця-кобзаря.

Діточки.

Коли пишете листи або присилаєте свої розвязки до загадок, рисунки, вершки казочки і загадки до “Проміння,” то не забуйте подати свою точну адресу, своє ім'я і прізвище, в якій класі, кілько літ маєте, до якої школи ходите, називу школи і ім'я та прізвище свого учителя.

Ви ще не прислали своєї передплати на “Промінь”

Ви ще не приєднали нового передплатника на “Промінь”

**ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ
НА “ПРОМИНЬ”**

УЧІМСЯ!

Слова С. М. Д.

Гармонізація Е. Т.

Musical notation for the first line of the song, featuring a treble clef, a key signature of one sharp, and a common time signature. The notes are primarily eighth and sixteenth notes.

До шко - ли, до шко-ли, гей рі - дні со-

Musical notation for the second line of the song, continuing the melody with a treble clef and common time.

ко - ли, Мо — ло — дістъ не жде.—

Musical notation for the third line of the song, continuing the melody with a treble clef and common time.

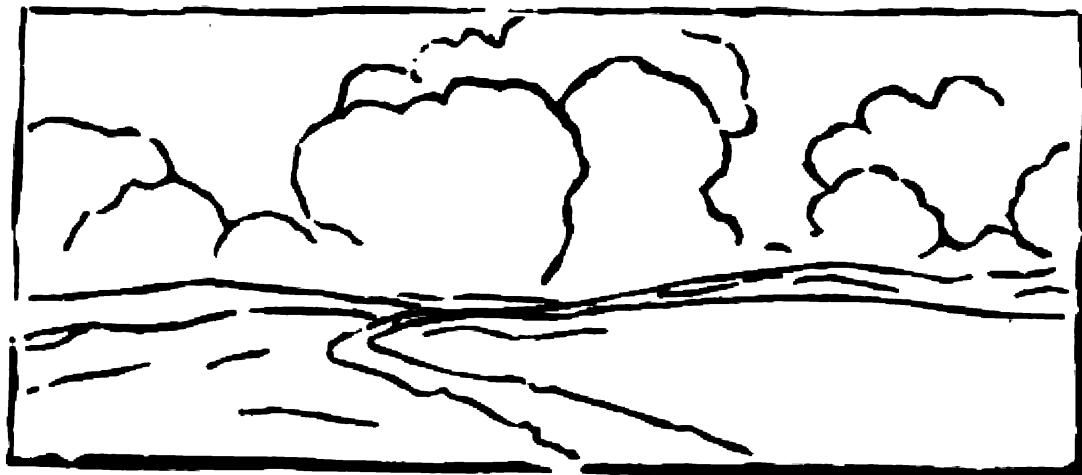
Що тз - пер по — — сі — ем,

Musical notation for the fourth line of the song, continuing the melody with a treble clef and common time.

В лі — тах, як — до — зрі — ем —

Musical notation for the fifth line of the song, continuing the melody with a treble clef and common time.

Зби - ра — ти бу — дем.

ЯК СЛАВКО БАЖАВ СТАТИ ПОЕТОМ

Славко і Богданко вернувшись зі школи заїдали смаючи обід, а коли уже добре попоїли, Славко обтер собі масло, що спливало йому по бороді і сказав:

— Знаєш, Богданку, я з дивом не можу вийти, що той Шевченко, кріпацька дитина, так високо дійшов. Йому певно ж не снилося, юкого портрети будуть висіти не тільки в хлопських хатах, але навіть у панських сальонах, та що в його честь будуть відбуватися такі великі свята. Чиж то така велика штука написати трохи віршіків?

— Так! — відповів Богданко, — видно ж штука писати вірші, але чого ж так мало людей їх пише? А як дехто ж пише, то все таки нема в них тої сили і тої краси, що в Шевченка. Він через свої поезії став нашим пророком, він свою піснею розбудив наш на-

род до життя, він відчув усі горе українського народу й описав його в своїх поезіях, він — але що тобі говорити? Ти певно також хотів би стати поетом, щоби твій портрет колись товсіли побіч Шевченка? Та не мрій про те, ти задурний до таких річей. Ліпше бережнися, щоб не приніс злого репорту зі школи, бо тоді татова тростинка була би в роботі!

Славко задумався і не знав що на те відповісти, бо говоренне старшого брата подразнило його амбіцію. Він думав:

— Такий Богданко має мене за дурака; він тадає, що я не зможу такого вірша як Шевченко! Побачимо!

Встав і слова не сказавши пішов у сад.

Була весна, птиці співали, сад весь прикрашений цвітами видавався раєм.

аж люди на вулиці ставали, а коли скінчив, облизався і сказав:

— Добрий, Славку, з тебе поєт, а ще ліпший був би кухар, бо мені аж слинка потекла. Твої пироги-вороги хотів би я мати нині й на вечерю. Як би то було гарно так як ти кажеш:

“Коло них би гарно сісти,
Ну, і їсти, їсти, їсти!”

Я ще нині нарисую твій портрет і поставлю в кухні зі золотим написом:

“Пирожаний поєт.”

Се довело Славка до крайності. Він вихопив Богданко-ви з рук свою нотатку і вибізнов у садок. Хто знає як би воно було скінчилось, як би Славко був трохи сильнійший

Другого дня показав Славко свій вірш учителеві. Зі страхом слідив він яке враженне зробить його вірш начителя, і коли учитель добродушно усміхнувся, Славко успокоївся.

Учитель прочитав іще раз віршик голосно, а діти регота-

лися так, як вчера Богданко. Та нараз учитель промовив:

— Гарно, Славку, ти маєш талант і можеш направду стати поєтом, але ще не тепер. Ти мусиш пильно вчитися, щоби собі богато відомостей при своїти, а колись можеш стати навіть великим поєтом. О так! Хто має талант і сильну волю, той може стати великим і славним чоловіком! Тільки мусиш вистерігатися відписувати з книжки чужкі вірші і підписуватися під ними, як під власними творами. Молоді хлопці роблять такі штуки дуже часто. Одначе стрічає їх за се немиле розчарованнє і вони вже більше не пробують відписувати віршів!

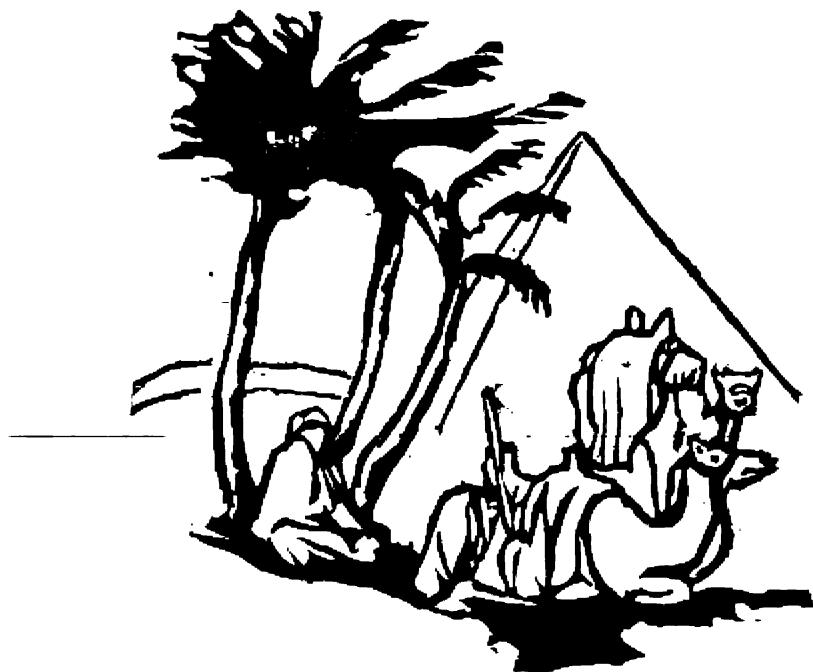
Славко взявся від того часу завзято до науки з сильною постановою стати колись великим поєтом. Аж тоді засоромить він Богданка, як його поезії стануть читати і хвалити по всій Україні, і хто знає— думав він собі — може й мені поставлять колись памятник...

М. Магир.

З ПРИРОДИ.

ВЕРБЛЮД.

На повищім образку бачимо два верблюди, Араба під пальмами і піраміду в далечині.

Верблюд є домашнім звірем, так як наш кінь або корова, лише що богато більший.

Колиби ми поїхали далеко в західну Африку до Мороко і об'їхали цілу північно-західну частину того краю, та цілу Азію аж до Хін,— то всюди могли б бачити верблюдів.

Араби вживають верблюдів замість коней, тому що верблюди є дуже витревалими. Коли людина хоче сісти на верблюда або навантажити його яким тягарем то верблюд мусить вклікати.

Звичайний верблюд має два горби на своїх крижах. Люди в Африці і Азії вживають верблюдів до їзди і до перевозу всякого тягару. Верблюд може йти 25 миль на день і нести на собі від 700 до 1000 фунтів тягару.

Горби на крижах верблюда служать на запас поживи. Коли нема що їсти і пити, то на власній зашпарованій поживі і воді верблюд може витримати від трох до п'ять днів. Запас води верблюд має в своїм жолудку

Ноги верблюда є наче мягкі подушки і ними йому легко переходити піскові пустині великої Сагари.

Араби вживають верблюдів до їзди і до перевозу тягарів, їдять з них мясо, пить їх молоко, а з шерсті виробляють цельта, килими, убрання і мягонькі щіточки до мальовання.

Верблюди є дуже пожиточними звірями.

Дайте ще!

Василько дістав від тітки, що була у них в гостях, кілька солодких чеколядок. Його мати засоромилася, що він не подякував тітці, і нагадала йому:

— Васильку, а як говориться коли що дають?

— Дайте ще! — відповів догадливий хлопчина.

Людські почуття.

Щоб дивитися і бачити є в людини очі.

Щоби слухати і чути є в людини уха.

Щоби нюхати є в людини ніс.

Щоби смакувати є в людини язик та
піднебінне.

Щоби дотикатись і відчувати, що зимне,
а що тепле, вогке, а сухе, мягкє, а
твірде, важке, а легке, шорстке, а
гладке — є в людини пальці і
скіра цілого тіла.

В П Р А В А.

ДОПИШИ:

1. Я бачу
2. Слухаю
3. Нюхаю
4. Смакую і
5. Дотикомчу ю і відчуваю що зимне, а
що, що вогке, а що,
що мягкє, а що, що важке, а
що, що шорстке, а що

СВІТЛО І ТІНИ

Силуетка на стіні.

Голова коня

ВІД ВИДАВНИЦТВА.

Другі народи тому сильні, що свідомі, а свідомі тому, що віддають все що лише мають на виховання своїх дітей.

Крайна пора щоби і наша молодіж виростала з відповідними українськими книжочками і з своїми власними часописями.

"ПРОМІНЬ" виходить стало що місяця, призначений виключно для молодіжи, і є одиноким журналом в Канаді і Сполучених Державах.

Коли Ви дійсно бажаєте добра своїм діточкам, то Ви повинні сейчас передплатити для них "Промінь."

Яке виховання дітей, такий буде з них народ.

Хто бажає стало отримувати "Промінь," ласкаво зволить прислати свою передплату.

Видавництво "Промінь"

С МІХОВИНКИ В ОБРАЗКАХ.
ЗАДИВИЛИСЬ ШКОЛЯРІ

О—о—о!!

Летять!

Ади, ади!

О—о—о!

ОЙ!

Хто з Вас діти найгарнійше опише пригоду сих трох школярів в садочку.— дістане від редакції "Проміня" гарний дарунок. Дарунки є такі:

- 1-ша надгорода, книжка "ДЛЯ РІДНИХ ДІТЕЙ"
- 2-га надгорода книжка: "Кобзар Шевченка."
- 3-та надгорода, книжка "Рождественська Ніч."
- 4-та подгорода, книжочка "Князенко Забави."

Пригоду можете описати вершом або прозою.
Писати належить лише на однім боці паперу, гарно,
чисто і виразно.

Пробуйте всі! Хто виграє надгороду, того імя
оголосимо в "Проміні."

Редакція.

ЗАГАДОРКИ

1. БУКВОВА ЗАГАДКА

❖ атарин	❖ абля
❖ трамент	❖ вгел
❖ иба	❖ ечер
❖ нгел	❖ есність
❖ ело	❖ ге!
	❖ аймит
	❖ алина
	❖ лива

На місце сих значків (❖) написати букви, котрі читаці з гори в діл даудуть імя й назиско найбільшого українського поета.

2. ХТО СЕ?

Минають дні, минають ночі, а я все поспішаю,
І біжу все я наперед, хоч я ніг не маю;
Не люблю гір, ні горбків,— минаю їх скоренько,
За те на доли й рівнини спішуся бораенько.
Вид мій чистий і прозорий, як сині оченята.
Мене погребують для життя люди і авірята.
А хоч постійно я іду, в далечінь утікаю,
То все таки свого русла ніколи не кидаю.

Складова Загадка.

3. У, і, чі, чу, те, жо, ся, му, бра, на, ти, у, мо, чай, і, тесь, ду, й, май, сво, те, го, чи, не, тай, цу, те рай, тесь, бо, чу, хто, жі, ма, лю, тір, ди, за, цу, бу, ра ва, ють, е, ся, то, в, го, ха, Бог, ту, ка не, ра, пу, е ска, ють.

З сих складів зложити звісні слова з поезії Тараса Шевченка.

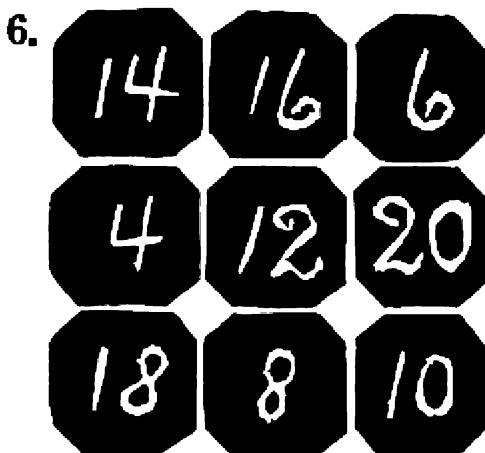
РЕБУСИ.

4. Жи 2 жить ци 3 ну.
5. $\frac{\text{лі}}{100} \cdot 100$ Іть капу 100а.
6. Над $\frac{\text{том}}{\text{Пру}}$ 100 іть 100 вп а 100 впа 2

ВІДГАДКИ ДО ЗАГАДОК З ЧИСЛА 2

Загадки 1, 2, і 7, то є КНИЖКА.

3. Читай, учись пильно.
4. Підкова, канарок.
5. Сторож стойть годину.

Магічний Квадрат.

Щоби цифри магічного квадрату давали у всіх напрямках число 36 то мусять бути уложені так як показує сей рисунок.

РЕБУСИ. Щоби лекше можна відчитати Ребус, то глядіть який склад є НА, НАД, або ПІД яким другим складом. Приміром Ребус в числі 2-ім "Проміня" загадка 4-та, — склад "ко" стойть ПІД складом "ва." Злучіть склади: ПІД і "ко" і "ва" а буде підкова.

Склад "ка" стойть НА складі "рок." Злучіть склади: КА, НА, і РОК, а буде слово канарок.

У В А Г А !

Хто одержав окажове число "Проміня" а ще не прислав передплати на цілий рік, або 15 центів за одержане число, — зволить ласкаво зробити це зараз або звернути яримірник назад. — Ми хочемо будувати, а не руйнувати. РЕДАКЦІЯ

Окажових чисел за дармо не висилаємо нікому. Папір і на клад коштує богато.

Коли питаете за окажовим числом, то просимо заразом прислати 15 центів.

ВИДАВНИЦТВО "ПРОМІНЬ"

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДА.

Ще раз звертаємо увагу, що "Промінь" буде стало виходити кожного місяця, а з побільшеним числом передплатників — 2 або і 4 рази на місяць.

Видавництво "Промінь" має свою власну виплачену друкарню. В додатку до журнала "Промінь" — Видавництво "Промінь" приступило до видавання укр. сміховинок в образках ("фоні пийпер")

Приєднуйте як найбільше передплатників для "Проміння"! "Промінь" є необхідною річкою для української молодіжи на новій вітчині.

Видавництво "Промінь"

ВАШИМ ОБОВЯЗКОМ є: —

1. Повідомити других про цей журнал.
2. Заохочувати других до передплати.
3. Зібрати як найбільше передплатників.
4. Самому прислати передплату, і
5. Причинитися до так важного діла як виховання української молодіжи.
6. Уряджуйте концерти на піддережання Видавництва для української молодіжи.

Спішіть! Кличте других!

Видавництво "Промінь".

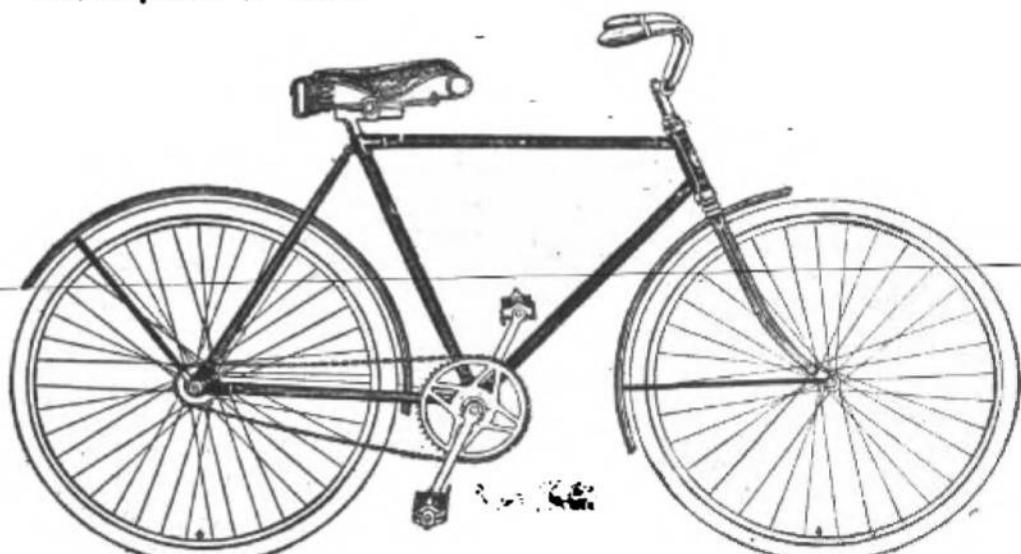
КОНТЕСТ НАГОДА ДЛЯ ВСІХ!

Ану, хто з вас пильних діточок збере найбільше передплати на свій одинокий журнал, "ПРОМІНЬ"?

Хлопці і дівчата! Беріться до праці! Старайтесь дістати як найбільше число дітей, щоби читали "Промінь". Заохочуйте їх до сего. Се легко зробити. Старайтесь!

Для тих хлопців і дівчат, котрі зберуть найбільше число читачів - передплатників для "Проміння" до кінця сего року, то редакція дасть гарні дарунки, нагороди.

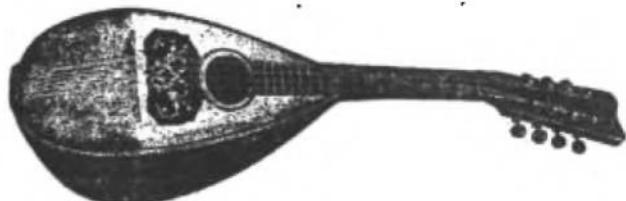
Надгороди є такі: —

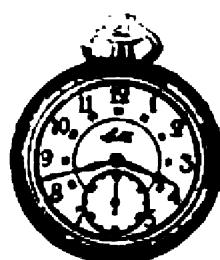
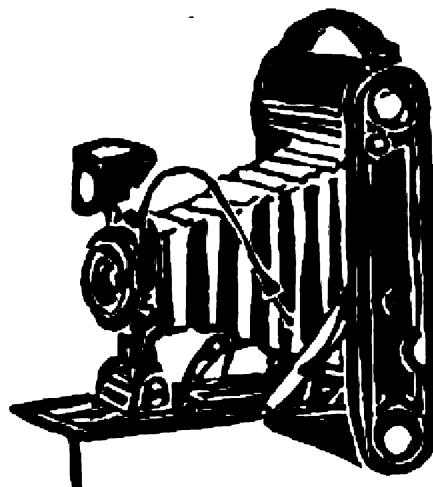
Перша надгорода: — Скрипка, Мандоліна або ровер (бай-

никль) і гітара. Се є перша нагорода за зібрання найбільшого числа передплатників для "Проміння". Хлопець дістане скрипку, гітару або ровер. Дівчина дістане мандоліну, гітару або скрипку.

Друга Надгорода: — Кишеньковий годинник для хлопця або ручний для дівчини.

Трета надгорода: — Фотографічний апарат з українським поученням як фотографувати і виробляти світлини.

Четверта Надгорода: — Фонтанове, гарне перо для хлопця або дівчини.

П'ята Надгорода: — Фонтанове перо.

Шоста надгорода: — Золоте олівце, якого ніколи не треба затісувати.

Сідмогорода Сема: — Срібне олівце, якого ніколи не треба затісувати.

І надгорода Восьма: — Шість цікавих книжок.

І надгорода Девята: — Чотири гарних книжки.

І надгорода Десята: — Дві книжки, або цілорічну передплату на журнал "Промінь".

Дівчата і хлопці! Починайте збирати передплату на свій журнал "Промінь"! Нехай всі мають і читають "Промінь"! Коли щиро попрацюєте, то напевно одержите одну з повинних нагород. Всі щось дістануть. Тому беріться до праці всі!

Напишіть до Редакції "Проміння" за книжочкою для збирання передплати.

Лист и адресуйте так: —

"Promin", 623 Selkirk Ave., Winnipeg, Manitoba